

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Τελώνου και του Φαρισαίου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το [Ευαγγελικό Ανάγνωσμα](#) της Κυριακής ΙΣΤ' Λουκά ([Τελώνου και Φαρισαίου](#)): Λουκ. ιη' 10-14 (09-02-2025)

Ηλιάνας Κάουρα, θεολόγου

Πρωτότυπο Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν

ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολήν· «Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στο νὰό γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε ἐπιδεικτικὰ κι ἔκανε τὴν ἐξῆς προσευχή σχετικὰ με τὸν ἑαυτό του· «Θεέ μου, σ' ευχαριστῶ που ἐγὼ δὲν εἰμαι σαν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἄρπαγας, ἄδικος, μοιχός, ἢ καὶ σαν αὐτὸν ἐδὼ τὸν τελώνη. Εγὼ νηστεύω δύο φορές τὴν ἐβδομάδα καὶ δίνω στο νὰό τὸ δέκατο ἀπ' ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου». Ὁ τελώνης, ἀντίθετα, στεκόταν πολὺ πίσω καὶ δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσει στὸν οὐρανό. Χτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε· «Θεέ μου, σπλαχνίσου με τὸν ἁμαρτωλό». Σὰς βεβαιῶνω πως αὐτός ἐφυγε γιὰ τὸ σπίτι του ἀθῶος καὶ συμφιλιωμένος με τὸ Θεό, ἐνῶ ὁ ἄλλος ὄχι· γιὰτί ὅποιος υψώνει τὸν ἑαυτό του θὰ ταπεινωθεῖ, κι ὅποιος τὸν ταπεινώνει θὰ υψωθεῖ».

Σχολιασμός

Ἡ ευαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου μας εἰσάγει στὴν περίοδο τοῦ Τριωδίου. Ἡ περίοδος αὐτὴ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη Κυριακὴ καὶ περιλαμβάνει τὶς τρεῖς ἐβδομάδες πρὶν τὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, τὶς ἑξὶ ἐβδομάδες τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς ὡς τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου, τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Εβδομάδα καὶ τελειώνει τὸ Μεγάλον Σάββατο. Στὴν περίοδο αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία μας καλεῖ νὰ ἀκολουθήσουμε πνευματικὴ πορεία ἡ ὁποία θὰ μας ὁδηγήσῃ στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Ἡ πρώτη λοιπὸν Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου, ὅπως ἀναφέραμε εἶναι ἀφιερωμένη στὴν ἄκρως διδακτικὴ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, τὴν ὁποία ὁ Ἰησοὺς διηγήθηκε, προκειμένου νὰ διδάξῃ τὴ θεοφιλή ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως καὶ νὰ στηλιτεύσῃ τὴν ἐωσφορικὴ ἐπαρση.

Οἱ Φαρισαῖοι ὅπως ξέρουμε, ἦταν ἄνθρωποι γενᾶτοι ἐγωϊσμὸ καὶ υπερηφάνεια.

Πίστευαν στον εαυτό τους και μάλιστα νόμιζαν πως μόνο αυτοί ήταν δίκαιοι και άγιοι. Περιφρονούσαν τους άλλους ανθρώπους γιατί τους έβλεπαν όλους αμαρτωλούς. Τέτοιοι άνθρωποι δεν υπήρχαν μόνο τότε αλλά υπάρχουν και σήμερα. Η τάξη λοιπόν των Φαρισαίων εκπροσωπούσε την υποκρισία και την εγωιστική αυτάρκεια και έπαρση. Τα μέλη της απόλυτα αποκομμένα από την υπόλοιπη ιουδαϊκή κοινωνία, αποτελούσαν, λαθεμένα, το μέτρο σύγκρισης της ευσέβειας και της ηθικής για τους Ιουδαίους. Τον βλέπουμε στην παραβολή να αναφέρει τα καλά έργα του και μάλιστα περισσότερα από εκείνα που ζητούσε ο Μωσαϊκός Νόμος. Αυτός λοιπόν ήταν ο Φαρισαίος που θεωρούσε τον εαυτό του ευσεβή και δίκαιο και προσευχόταν δυνατά με εγωισμό και υπεροψία.

Αντίθετα τώρα την τάξη των Τελώνων την θεωρούσαν την προσωποποίηση της αδικίας και της αμαρτωλότητας. Ως φοροεισπράκτορες των κατακτητών Ρωμαίων διέπρατταν αδικίες, κλοπές, τοκογλυφίες και άλλες ειδεχθείς ανομίες και δικαιολογημένα ο κόσμος ήταν δυσανεστήμενος μαζί τους. Ο τελώνης λοιπόν, προσευχόταν και αυτός αλλά με ταπείνωση και συντριβή ζητούσε συγχώρεση και όχι επιβράβευση από το Θεό. Βρίσκεται στην άκρη του Ναού με σκυμμένο κεφάλι και χτυπώντας το στήθος του ζητά συγχώρεση. Συναισθάνεται τη δεινή του θέση και ζητά το έλεος του Θεού και όπως ήταν φυσικό η προσευχή του γίνεται δεκτή από το Θεό, σε αντίθεση με τον υποκριτή Φαρισαίο ο οποίος μάζεψε περισσότερο κρίμα για τον εαυτό του εξαιτίας του εγωισμού του. Μια άλλη μορφή ταπεινώσεως είναι και η αυτομεμψία, την οποία βλέπουμε στον Τελώνη. Μεμφόμεστε τον εαυτό μας για τα αμαρτήματα που διαπράξαμε. Κατά τον ιερό Χρυσόστομο δεν υπάρχει καλύτερο φάρμακο για τη συγχώρεση των αμαρτιών μας από το να τις θυμόμαστε συνέχεια και να κατηγορούμε τον εαυτό μας για αυτές.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας όρισαν να είναι αφιερωμένη η πρώτη Κυριακή του Τριωδίου στη διδακτική αυτή παραβολή για να συνειδητοποιήσουμε πως η υπερηφάνεια και ο εγωισμός είναι η αγιάτρευτη ρίζα του κακού στον άνθρωπο, η οποία τον κρατά μακριά από την αγιαστική χάρη του Θεού και πως η ταπείνωση είναι το σωτήριο αντίδοτο της καταστροφικής πορείας που μας οδηγεί η εγωπάθεια. Είναι το χειρότερο εμπόδιο για τη σωτηρία μας. Αυτή η εγωιστική αυτάρκεια, εμποδίζει τη συναίσθηση της αμαρτωλότητας και τη διάθεση για μετάνοια. Εγωισμός και μετάνοια είναι δύο έννοιες τελείως αντίθετες και ασυμβίβαστες μεταξύ τους. Η μία αναιρεί την άλλη. Οι πύλες της ψυχής του εγωπαθούς ανθρώπου είναι ερμητικά κλειστές για τη θεία χάρη και κατά συνέπεια είναι αδύνατη η σωτηρία του, όσο εμμένει στην εγωιστική του περιχάραξη. Όπως αναφέραμε, η υπερηφάνεια και ο εγωισμός είναι καταστάσεις δαιμονικές. Πρώτος διδάξας ο εωσφόρος, ο οποίος δε μπορούσε να θεωρεί τον εαυτό του κατώτερο από το Θεό και δημιουργό του και γι αυτό διανοήθηκε να στήσει το θρόνο του

πάνω από το θρόνο της μεγαλοσύνης του Θεού. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να χάσει τη δόξα και την τιμή που του είχε χαριστεί από το Θεό. Αυτό θέλησε να μεταδώσει και στον άνθρωπο αφού έπεισε τους πρωτόπλαστους, ότι δήθεν ήταν ικανοί από μόνοι τους να γίνουν θεοί συμπαρασύροντάς τους στη δική του δίνη και καταστροφή.

Ο κίνδυνος που διατρέχουμε να αισθανόμαστε κάπως ανώτεροι από τους άλλους, όπως ο Φαρισαίος, είναι μεγάλος. Στην υπέροχη και διδακτική υμνωδία της ημέρας αυτής ψάλλουμε: « Υψηγορίαν φύγωμεν Φαρισαίου κακίστην, ταπείνωσιν δε μάθωμεν του Τελώνου αρίστην, ιν' υψωθώμεν βοώντες τω Θεώ συν εκείνω· ιλάσθητι τοις δούλοις Σου, ο τεχθείς εκ Παρθένου, Χριστέ Σωτήρ, εκουσίως» και « μη προσευξόμεθα φαρισαϊκώς, αδελφοί· ο γαρ υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται· ταπεινωθώμεν εναντίον του Θεού, τελωνικώς δια νηστείας κρίζοντες· Ιλάσθητι ημίν, ο Θεός τοις αμαρτωλοίς».

Η παραβολή αυτή αποτελεί επίσης για μας μια αφορμή ώστε να εξετάσουμε και εμείς στη ζωή μας πιο είναι το περιεχόμενο της προσευχής που απευθύνουμε προς το Θεό. Έχει η προσευχή μας συναίσθηση της αμαρτωλότητας μας η αποτελεί μια εξύμνηση του εαυτού μας; Πρέπει να έχουμε συναίσθηση της αμαρτωλότητας μας και να ζητάμε το έλεος του Θεού όπως έκανε ο Τελώνης που έλεγε « ο Θεός ιλάσθητι μοι τω αμαρτωλώ».